

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Petra Kobylky a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce **JUDr. Milana Švejdy, Ph.D.**, se sídlem v Brně, Panská 12/14, správce konkursní podstaty úpadce společnosti GOTEX, s.r.o., se sídlem v Brně, Šumavská 15, právně zast. Mgr. Tomášem Váchou, advokátem, se sídlem v Brně, Panská 12/14, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem v Brně, nám. Svobody 4, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu

t a k t o :

I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 21.5.2009, č.j. 1874/09-1200-701607, **se z r u š u j e** pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen ve lhůtě do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci prostřednictvím jeho právního zástupce Mgr. Tomáše Váchy, advokáta se sídlem v Brně, Panská 12/14, náhradu nákladů řízení v částce 5 760,- Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 22.7.2009 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí Finančního úřadu Brno III. ze dne 26.6.2008, č.j. 142971/08/290513/9261, dodatečného platebního výměru na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2004, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň z příjmů právnických osob ve výši 29 400 000,- Kč. Žalobce se dále domáhal přezkumu navazujícího druhostupňového správního rozhodnutí žalovaného, jak je označeno ve výroku pod bodem I. tohoto rozsudku, kterým žalovaný odvolání žalobce proti citovanému dodatečnému platebnímu výměru zamítl.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného je uvedeno, že výsledkem daňové kontroly u žalobce na předmětné dani bylo vyloučení vytvořené dohadné položky na mimořádné náklady ve výši 105 000 000,- Kč interním dokladem č. S 14 ze dne 31.12.2004, představující podle textu na tomto dokladu náhradu škody ČSOB, a.s. Dohadnou položku na

mimořádné náklady žalobce vytvořil na základě protokolů o provedení účetní závěrky za rok 2003 a 2004. Správce daně odůvodnil vyloučení vytvořených mimořádných nákladů tím, že předložené důkazní prostředky neosvědčují, že se jedná ve smyslu ust. § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. o daních z příjmů, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „ZDP“), o náklady na dosažení, zajištění a udržení příjmů při respektování věcné a časové souvislosti podle § 23 odst. 1 tohoto zákona. Žalobce na výzvu správce daně na prokázání nákladů podle ust. § 24 odst. 1 ZDP předložil žalobu ČSOB, č.j. 28 K 65/2000, podanou u Krajského soudu v Brně dne 26.2.2003, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19.6.2003, usnesení Vrchního soudu v Olomouci, sp.zn. 7 Cmo 74/2006, ze dne 4.4.2005, stanovisko ze dne 18.6.2003, přihlášku pohledávky ve výši 200 000 000,- Kč do konkursního řízení věřitelem ČSOB, protokol z jednání mezi Ing. M. a JUDr. M. Š., Ph.D. ze dne 21.8.2003, protokol o provedené účetní závěrce za zdaňovací období roku 2003 ze dne 29.4.2004, protokol o provedené účetní závěrce za zdaňovací období 2004 ze dne 10.9.2005 (odsouhlaseno vytvoření dohadné položky na náhradu škody ČSOB). Žalobce argumentoval tím, že vzhledem k tomu, že se jedná o velmi složitý soudní spor, který doposud nebyl ukončen, rozhodl správce konkursní podstaty při dodržení zásady opatrnosti o vytvoření dohadné položky ve výši 55 % sporného nároku Československé obchodní banky, a.s. Na další výzvu správce daně žalobce doplnil, že předmětný nárok věřitele ČSOB na zaplacení 200 000 000,- Kč je možno kvalifikovat pouze prostřednictvím žaloby na určení, že je pohledávka v částce 200 000 000,- Kč po právu. Žalobkyně v přihlášce pouze uvedla, že citovaná směnka byla vystavena v souvislosti s uzavřením smlouvy o úplatném převodu cenných papírů č. A/981006/03-ČMFL ze dne 26.10.1998. Právním důvodem vzniku přihlášené pohledávky s ohledem na shora uvedené není smluvní pokuta ze smlouvy o uplatněném převodu cenných papírů, ale vystavená směnka vlastní. Žalobce dále předložil odstoupení od výše uvedené smlouvy ze strany ČSOB, a.s. ze dne 28.11.2001. V další výzvě správce daně požadoval prokázání vzniku závazku, období a zjištěné skutečnosti, na základě kterých byla dohadná položka účtována. Žalobce předložil na výzvu protokol o provedení účetní závěrky za rok 2004 ze dne 10.9.2005 s tím, že dohadná položka byla vytvořena v průběhu inventur a závěrky za rok 2004 a dokladem S 14 zaúčtována. Žalovaný projednávaný případ posoudil tak, že dohadné položky jsou obecně náklady a výnosy (návazné závazky a pohledávky), u kterých vznik věcně a časově podle § 23 odst. 1 ZDP patří do běžného účetního období, pro jejichž zaúčtování však účetní jednotka neobdržela podklady (doklad). U dohadných účtů pasivních se jedná o závazek, kdy účetní jednotka dosud neobdržela doklad, čili odhaduje náklad, který věcně a časově patří do běžného účetního období, výdaj bude až v příštím období. Podle Českého účetního standardu pro podnikatele č. 017-zúčtovací vztahy, bodu 3.11.7., na příslušném účtu vykazovaném v položkách rozvahy „B. II. 8. Dohadné účty pasivní“ nebo „B. III. 10. Dohadné účty pasivní“ se účtují dohadné položky pasivní, které nelze vyúčtovat jako obvyklý dluh, např. nevyfakturované dodávky. Účtují se sem i nákladové úroky, které nebyly zahrnuty do bankovního vyúčtování za dané účetní období, resp. toto bankovní účtování je chybné a závazek k úhradě z odpovědnosti za způsobenou škodu v případech, kdy není možno ke konci rozvahového dne stanovit konečnou výši závazku, a to souvztažným zápisem na vrub příslušného účtu účtových skupin 56-Finanční náklady a příslušného účtu účtové skupiny 54-Jiné provozní náklady, popř. na vrub příslušného účtu majetku, resp. nákladů v případě nevyfakturovaných dodávek. V projednávané věci je zcela zřejmé, že účtování o dohadných položkách pasivních nelze aplikovat na projednávanou věc vnímání potencionální škody na základě podané žaloby ČSOB, a.s., neboť podklad pro žalobcem zaúčtovanou dohadnou položku nezakládá titul pro vznik nákladů; právním titulem je například faktura, smlouva, uznání závazku, rozsudek, ale nikoliv povinnost uhrazení směnky. Daňový subjekt jako účetní jednotka účtuje podle § 3 odst. 1 zákona č. 563/1991 Sb. o účetnictví, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o účetnictví“) o skutečnostech, které jsou předmětem

účetnictví v souladu s účetními metodami podle ust. § 4 odst. 8 tohoto zákona a nikoliv na základě subjektivního posouzení podle protokolů o provedení účetní závěrky. Z žaloby č.j. K 65/2000 vyplývá, že právním důvodem vzniku pohledávky (závazek žalobce) je nárok na zaplacení směnečného peníze ze směnky vystavené žalobcem dne 26.10.1998 na řad Investiční a poštovní banky a.s. (právní předchůdce ČSOB, a.s.) pro částku 200 000 000,- Kč, se splatností dne 12.11.1999 v sídle prvního majitele směnky jako v místě platebním. Jednalo se o zajišťovací směnku ke Smlouvě o úplatném převodu cenných papírů ze dne 26.10.1998, A 981006/3-ČMFL. Je zcela zřejmé, že se jednalo o úhradu zajišťovací směnky, o které se účtuje podle Českého účetního standardu č. 008 pouze na podrozvahových účtech. Nelze proto na úhradu zajišťovací směnky vytvářet v účetnictví dohadnou položku, a to ani v případě, kdy je již vystavený doklad a známa částka, jak bylo v dané věci, neboť vystavený doklad nezakládá právní titul pro vznik nákladů. Vzhledem k tomu, že dohadná položka byla zaúčtována do daňových nákladů, nemůže se v této souvislosti jednat o náklad ve smyslu § 24 odst. 1 ZDP. Žalobce neprokázal daňovou účinnost částky 105 000 000,- Kč ve smyslu ust. § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“), neboť nebylo prokázáno, že by předmětná částka byla nákladem na dosažení, zajištění a udržení příjmů podle § 24 odst. 1 ZDP, proto je zvýšení základu daně o částku ve výši 29 400 000,- Kč ve smyslu ust. § 23 odst. 3 ZDP oprávněné.

V žalobě žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného správního rozhodnutí. V jeho odůvodnění je uvedeno, že na dohadných účtech pasivních se účtují dohadné položky pasivní, které nelze vyúčtovat jako obvyklý dluh, přitom příkladmo se uvádí případy, o kterých lze takto účtovat. Argumentuje se přitom i případy na žalobce zcela nedopadajícími – náhrada nevybrané dovolené, poměrná část silniční daně apod. Přitom v případě žalobcem vytvořené položky – úhrada potencionální škody, resp. právě v případě neobvyklého dluhu na základě podané žaloby ČSOB se jedná o případ typově zcela odlišný. V tomto směru je odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, neboť položka vytvořená žalobcem typově splňuje svým charakterem neobvyklý dluh (potencionálně, ale i reálně žalobce bude muset určitou dosud přesně neznámou částku vynaložit, nicméně je zcela závislý na době rozhodování soudu), tak jak žalovaný sám deklaruje, na druhou stranu žalovaný, aniž by odůvodnil, proč nepovažuje položku žalobcem vytvořenou za typový případ, pro který lze tvořit, ji odmítá uznat jako daňově uznatelný výdaj. Žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí omezil pouze na konstatování určitého stavu – popisuje průběh dosavadního řízení a dále bez dalšího konstatuje, že dohadnou položku takto nelze vytvářet. V podstatě žalovaný pouze zpochybňuje, že se nemůže jednat o výdaj roku 2004 a že nelze účtovat pouze podle subjektivního posouzení o provedení účetní závěrky. Žalobce však nejednal na základě subjektivního posouzení, neboť v daném případě existoval zcela reálně a prokazatelně příslušný právní titul pro tvorbu dohadné položky. Ani správce daně nevyloučil možnost účtovat tak, jak činil žalobce, měl tak však zřejmě učinit již v roce 2003, kdy byla žaloba podána a tedy potencionální dluh žalobci „vznikl“, nikoliv až v roce 2004. Postup správce daně je v tomto směru účelový, neboť za zdaňovací období roku 2003 již žalobce nemohl v roce 2007 s ohledem na běh lhůty podle § 47 daňového řádu podat dodatečné daňové přiznání, v němž by mohl daňově uznatelný výdaj uplatnit. Právním důvodem vzniku jeho závazku (u soudu uplatněné pohledávky ČSOB) je právně vymahatelný nárok na zaplacení, jehož existenci žalobce doložil správcí daně celou řadou důkazních prostředků. Správce daně nedostál zásadě uvedené v § 2 odst. 3 daňového řádu a § 31 odst. 4 tohoto zákona, neboť z jeho rozhodnutí není vůbec zřejmé, zda a jak se s důkazními prostředky vypořádal, jakým způsobem je vyhodnotil a na základě jakých úvah dospěl k závěru, který učinil, tedy k tomu, že žalobce neprokázal, že částka 105 000 000,- Kč (tj. poměrná část

potencionálního závazku, který na základě žaloby reálně vznikne), věcně a časově souvisí s rokem 2004. Samotný „vznik“ závazků lze spatřovat bezpochyby již v roce 2003, kdy byla podána žaloba, již v tomto roce s vytvořením dohadné položky pasivní žalobce v účetní závěrce uvažoval, nicméně tak neučinil. Nutno však brát v potaz i skutečnost, že tento závazek trvá i nadále, a to do doby rozhodnutí soudu, které není žalobce schopen ovlivnit, tzn. existuje zde časová i věcná souvislost i v roce 2004, resp. v letech následujících. Žalobce prokázal, že ani v roce 2004 nebylo vůbec známo, zda a v jaké výši bude povinen k plnění na základě uplatněné pohledávky ČSOB. Žalobce svým jednáním neporušil právní předpisy, nečinil tak ani s jakýmkoliv úmyslem zkrátit daňovou povinnost. Dohadnou položku pasivní lze použít v okamžiku, kde není známa konečná výše plnění, k němuž je žalobce povinen. Nelze ji však použít v případě, kde není znám ani titul pohledávky a zda vůbec bude plnění poskytnuto. V dané věci právní titul zcela prokazatelně existoval, přitom tuto skutečnost žalobce prokázal. Žalovaný se s předloženými důkazy zákonným způsobem nevypořádal. Žalobce postupoval v souladu se zákonem o účetnictví i účetními postupy, které předpokládají zaúčtování všech účetních případů do období, se kterým časově a věcně souvisejí, přičemž nepotvrzené pohledávky a závazky se účtují pomocí dohadných položek aktivních, či pasivních.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatečným vymezením skutkových důvodů, jednoznačně z něj vyplývá, jaké skutečnosti správní orgán zjišťoval, jaké důkazy byly provedeny, na základě jakých skutečností rozhodoval. Dále žalovaný zopakoval v podstatné míře skutkovou a právní argumentaci použitou v odůvodnění jeho žalobou napadeného rozhodnutí a dále uvedl, že jakékoliv tvrzení o určení zdaňovacího období tak, aby správce daně mohl s ohledem na běh prekluzivní lhůty vyměřit žalobci vyšší daňovou povinnost je spekulativní a nesprávné. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

V rámci nařízeného jednání setrvali účastníci řízení na svých dosavadních procesních stanoviscích. K důkazu byly soudem provedeny žalobcem předložené důkazy, stanovisko nezávislého auditora k tvorbě a zaúčtování dohadné položky v účetním období roku 2004 Ing. M. H. z 26.2.2010, stanovisko k zaúčtování a uplatnění dohadné položky 105 000 000,- Kč jako výdaje vynaloženého na dosažení, zajištění a udržení příjmů Ing. J. M. z 15.3.2010, správa auditora o věcných poznatcích určená konkursnímu správci a statutárnímu orgánu GOTEX, s.r.o. Ing. L. K. z 2.3.2010, znalecký posudek č. 07-03/2010-Posouzení oprávněnosti uplatnění dohadné položky v daňovém přiznání společnosti GOTEX, s.r.o. za zdaňovací období roku 2004, vypracovaný soudním znalcem Ing. J. Z. ze dne 17.2.2010. Právní zástupce žalovaného doplnil, že o žalobcem poukazované žalobě bylo rozhodnuto již v rámci dovolání a tato žaloba byla v konečném důsledku zamítnuta. Nelze hovořit o tom, že by žalobce cokoliv hradil na základě směnky. Žalobce pouze tvrdil, jak má účtovat v rámci účtu, ale nijak neprokazoval samotnou škodu, na základě čeho měla škoda vzniknout. Tuto nijak nezhodnotil po právní stránce, neuvedl, jaká skutečnost ji založila, nezhodnotil ji jako škodu ve smyslu ZDP, ani v rámci obecných právních předpisů a nedoložil, na základě čeho závazek považuje za škodu. Škoda nebyla vůbec prokázána, přičemž žalobcem předestřené stanovisko auditorů, příp. znalce vychází z předpokladu existence škody a k tomuto se vyjadřují a hovoří o způsobu účtování. Žalovaný proto s žalobcem předloženými důkazy nesouhlasí. Tato jsou strohá, zaměřená jedním způsobem, aniž by věc byla posouzena zcela v komplexu. Nebylo potřeba odborných znalostí, neboť se jedná o výklad práva, nikoliv o technickou, či jinou otázku. Žalobce navrhl, aby soud nechal vypracovat znalecký posudek ohledně oprávněnosti tvorby předmětné dohadné položky, dále uvedl, že usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 24.9.2010 bylo odmítnuto dovolání ČSOB ve věci sporu

s žalobcem o 200 000 000,- Kč. Tím s výjimkou případné ústavní stížnosti je věc ukončena a ona rezerva, dohadná položka bude v období roku 2010 rozpuštěna. Tím se celá věc posouvá do polohy, zda měla být daňově účinná v účetním období roku 2004, nebo v období roku 2010. Nyní je zřejmé, že ČSOB se svým nárokem úspěšná nebude. Žalobci není doposud o případné ústavní stížnosti nic známo. Soud zamítl usnesením návrh na vypracování znaleckého posudku týkajícího se oprávněnosti vytvoření sporné dohadné položky žalobcem, a to především z toho důvodu, že na základě níže uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a neshledal potřebu vypracovat uvedený znalecký posudek pro rozhodnutí soudu v dané věci.

K projednávanému sporu soud uvádí následující hodnocení. Jak bylo shora již uvedeno v rámci rekapitulace obsahu napadeného rozhodnutí žalovaného, dospěl žalovaný k závěru, že je zcela zřejmé, že účtování o dohadných položkách pasivních nelze v projednávané věci aplikovat na případ vnímání potencionální škody na základě podané žaloby ČSOB, a.s., neboť podklad pro žalobcem zaúčtovanou dohadnou položku nezakládá titul pro vznik nákladů; právním titulem je např. faktura, smlouva, uznání závazku, rozsudek, ale nikoliv povinnost uhrazení směnky, a to na základě výkladu, že dohadné položky jsou obecně náklady a výnosy (ná vazně závazky a pohledávky), u kterých vznik věcně a časově podle § 23 odst. 1 ZDP patří do běžného účetního období, pro jejichž zaúčtování však účetní jednotka neobdržela podklady (doklad). U dohadných účtů pasivních se jedná o závazek, kdy účetní jednotka dosud neobdržela doklad, čili odhaduje náklad, který věcně a časově patří do běžného účetního období, výdaj bude až v příštím období a dále se jedná o úvahu žalovaného, že podle Českého účetního standardu pro podnikatele č. 017-zúčtovací vztahy, bodu 3.11.7., na příslušném účtu vykazovaném v položkách rozvahy „B. II. 8. Dohadné účty pasivní“ nebo „B. III. 10. Dohadné účty pasivní“ se účtují dohadné položky pasivní, které nelze vyúčtovat jako obvyklý dluh, např. nevyfakturované dodávky; účtují se sem i nákladové úroky, které nebyly zahrnuty do bankovního vyúčtování za dané účetní období, resp. toto bankovní vyúčtování je chybné a závazek k úhradě z odpovědnosti za způsobenou škodu v případech, kdy není možno ke konci rozvahového dne stanovit konečnou výši závazku, a to se souvztažným zápisem na vrub příslušného účtu účtových skupin 56-Finanční náklady a příslušného účtu účtové skupiny 54-Jiné provozní náklady, popř. na vrub příslušného účtu majetku, resp. nákladů v případě nevyfakturovaných dodávek; účtuje se zde i náhrada za nevybranou dovolenou, pokud bude proplacena v příštím roce; účtuje se zde i poměrná část silniční daně při účtování v hospodářském roce. Ačkoliv má být podle žalovaného zcela zřejmé, že v dané věci nelze účtování o dohadných položkách pasivních v projednávané věci aplikovat, a to na základě shora citovaných tvrzení žalovaného, chybí v odůvodnění jeho napadeného rozhodnutí konkrétnější odůvodnění tohoto závěru. Žalovaným citovaná část Českého účetního standardu pro podnikatele č. 017-zúčtovací vztahy, vypočítává příkladmo, v jakých případech se na příslušném účtu v citovaných položkách účtují dohadné položky pasivní, žalovaný přesněji neodůvodnil, proč by v daném případě nemělo na základě předestřených úvah být možné účtování o dohadných položkách, jak se ho dovolává žalobce a z jakého důvodu by právním titulem mohla být smlouva, uznání závazku, rozsudek, ale nikoliv povinnost uhrazení směnky.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného je také dále uvedeno, že je zcela zřejmé, že se jedná o úhradu zajišťovací směnky, o které se účtuje podle Českého účetního standardu pro podnikatele č. 008 pouze na podrozvahových účtech, přičemž z těchto důvodů nelze na úhradu zajišťovací směnky vytvářet v účetnictví dohadnou položku; dohadnou položku nelze vytvářet ani v tom případě, kdy je již vystavený doklad a známa částka, jak bylo v tomto případě, neboť vystavený doklad nezakládá právní titul pro vznik nákladů;

vzhledem k tomu, že dohadná položka byla zaúčtována do daňových nákladů, nemůže se v této souvislosti jednat o náklad ve smyslu § 24 odst. 1 ZDP. Uvedenému závěru žalovaného schází konkrétnější odkaz na příslušné body či části Českého účetního standardu pro podnikatele č. 008—Operace s cennými papíry a podíly a zdůvodnění, proč se musí u úhrady zajišťovací směnky podle názoru žalovaného účtovat na podrozvrhových účtech.

V závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný dovozuje, že žalobce neprokázal ve smyslu ust. § 31 odst. 9 daňového řádu daňovou účinnost částky 105 000 000,- Kč, tedy že předmětná částka je nákladem na dosažení, zajištění a udržení příjmů podle § 24 odst. 1 ZDP. Z citovaných ustanovení vyplývá pro daňový subjekt povinnost prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování, nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván a dále povinnost daňového poplatníka prokázat, že výdaje (náklady), vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů lze podřadit pod ust. § 24 ZDP v případě, chce-li dosáhnout tzv. daňovou uznatelnost tvrzených výdajů (nákladů). Pro použití uvedených závěrů by bylo potřeba doplnit úvahu o neunesení důkazního břemene nejenom výčtem žalobcem nabídnutých či provedených důkazů, ale i jejich zhodnocením, a to postupem ve smyslu ust. § 2 odst. 3 daňového řádu, podle něhož při rozhodování hodnotí správce daně důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo.

Shora soudem vytčené vady řízení způsobují nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů rozhodnutí, soud proto postupem ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení. Dříve, než by mohlo dojít k potenciálnímu použití žalobcem předkládaných a soudem provedených důkazů, bude třeba, aby žalovaný napravil shora vytčené vady a zpřístupnil tak přezkoumatelným způsobem svoji úvahu, na jejímž základě zamítl odvolání žalobce proti předchozímu prvostupňovému správnímu rozhodnutí, dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2004.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci plně úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení v plné výši, neboť současně neshledal existenci důvodů, které by vedly byť i jen k částečnému nepřiznání těchto nákladů. Náhrada nákladů řízení se sestává z odměny za 2 úkony právní služby ve výši 2 100,- Kč za jeden úkon (§ 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů). K náhradě nákladů byla připočtena náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 posledně citované vyhlášky, přičemž byla dále připočítána daň z přidané hodnoty, kterou je zástupce žalobce povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat opravný prostředek (kasační stížnost podle ust. § 102 a násl. s.ř.s.) do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2, 4 s.ř.s.).

V Brně dne 8.6.2011

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu